

Arrest

nr. 148 267 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juli 2014 dient de verzoekster een aanvraag in om, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 23 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, werden gezamenlijk in éénzelfde akte en onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoekster ter kennis gebracht op 6 januari 2015. De bestreden akte vermeldt de volgende motivering:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.07.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen werd een invaliditeitsuitkering van de Belgische referentiepersoon voorgelegd. Het maandelijks bedrag dat de referentiepersoon hierdoor ter beschikking heeft is niet ter waarde van 120% van het leefloon, waardoor niet aan de hogergesteld voorwaarde om het verblijfsrecht te kunnen erkennen is voldaan.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid dient nagegaan te worden welke bestaansmiddelen dan wel ter beschikking horen te zijn als aan de middelenvereiste niet is voldaan. Gezien de armoederisicogrens voor twee personen op meer dan 1500 € wordt geschat, de referentiepersoon invalide is en dus begrijpelijkerwijze extra kosten moet maken in het kader van zijn verzorging/medische toestand en de huur van de woonst reeds 550 euro per maand bedraagt, is een beschikbaar bedrag ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast in dit geval echt wel het minimum dat ter beschikking hoort te zijn.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat volledig en uitsluitend is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter, en 42, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van “*de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08)*”. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster met de aangehaalde schending van de formele motiveringsplicht doelt op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Na een uitgebreid, doch louter theoretisch betoog omtrent de formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, betoogt de verzoekster concreet als volgt:

“Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de invaliditeitsuitkering van de referentiepersoon niet ter waarde van 120% van het leefloon is.

Verder wordt er gemotiveerd dat volgens artikel 42 §1 Vw. nagegaan dient te worden welke bestaansmiddelen dan wel ter beschikking horen te zijn als aan de middelenvereiste niet is voldaan. Omdat de armoederisicogrens voor 2 personen 1.500 € zou zijn en de referentiepersoon extra kosten zou moeten maken omdat hij ziek is en omdat de huur 550 € per maand zou bedragen zou 120% van het leefloon echt het minimum moeten zijn.

Verzoekster gaat hiermee niet akkoord.

Wanneer de Belg geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet de DVZ een behoefteanalyse maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging kan dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon.

De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

In casu heeft de verwerende partij geen inlichtingen ingewonnen. Noch verzoekster, noch een officiële instantie is verzocht om bijkomende inlichtingen.

Verwerende partij gaat ervan uit dat de referentiepersoon extra kosten moet maken wegens zijn ziekte. Dit is een gratuite bewering zonder enige staving vanwege de DVZ. Minstens had verwerende partij hierover informatie moeten vragen aan verzoekster of aan de mutualiteit van de referentiepersoon.

De ziekteverzekering van de referentiepersoon dekt immers de voornaamste kosten. Hiernaast stelt zich de vraag of de referentiepersoon geen hospitalisatieverzekering heeft, waardoor de referentiepersoon bijna niets zou moeten betalen wegens zijn ziekte. Hier is geen onderzoek naar gedaan.

Verwerende partij gaat ook verder aan het gegeven dat verzoekster jonger is dan 21 jaar en niet ten laste moet zijn. Zij is meerderjarig en is het niet de bedoeling dat ze levenslang op kosten van haar vader zou leven. Zij gaat werken later.

De inkomensgrens van 120% leefloon is verder te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08). Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief ‘persoon met een gezin ten laste’ zouden voldoende moeten zijn.

In casu is het inkomen van de referentiepersoon minstens 100% aan het leefloon, zelfs iets meer.

Het middel is gegrond.”

2.1.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekster in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing(en) een miskennis zouden inhouden van deze beginselen. Ook verzoeksters verdere inhoudelijke betoog kan niet in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden

beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden weigeringsbeslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Uit verzoeksters betoog blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. De verzoekster is er immers in is geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* dus bereikt.

Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt alvast niet.

2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...)”

Artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

(...)”

De verzoekster geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de vaststelling dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet toereikend zijn om te voorkomen dat hij en zijn gezin ten laste vallen van de overheid.

Waar de verzoekster stelt dat de aanvraag gezinshereniging niet automatisch kan worden geweigerd indien de referentiepersoon geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon, merkt de Raad op dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk naar voor komt dat de gemachtigde het bedrag van 120% van het leefloon niet heeft gehanteerd als zijnde een absolute grens waaronder geen gezinshereniging kan worden toegestaan.

De gemachtigde oordeelt met name als volgt:

“Het maandelijks bedrag dat de referentiepersoon hierdoor ter beschikking heeft is niet ter waarde van 120% van het leefloon, waardoor niet aan de hogergesteld voorwaarde om het verblijfsrecht te kunnen erkennen is voldaan.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid dient nagegaan te worden welke bestaansmiddelen dan wel ter beschikking horen te zijn als aan de middelenvereiste niet is voldaan. Gezien de armoederisicogrens voor twee personen op meer dan 1500 € wordt geschat, de referentiepersoon invalide is en dus begrijpelijkerwijze extra kosten moet maken in het kader van zijn verzorging/medische toestand en de huur van de woonst reeds 550 euro per maand bedraagt, is een beschikbaar bedrag ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast in dit geval echt wel het minimum dat ter beschikking hoort te zijn.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Aldus is de gemachtigde overgegaan tot het voeren van een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en heeft hij op grond van een feitelijke beoordeling van de concrete situatie van de verzoekster en de Belgische referentiepersoon geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon in hun geval echt wel het minimum is dat ter beschikking hoort te zijn. Pas na het voeren van deze behoefteanalyse heeft de gemachtigde besloten dat het recht op verblijf aan de verzoekster wordt geweigerd.

De verzoekster lijkt voorts aan te voeren dat de doorgevoerde behoefteanalyse niet correct is nu de gemachtigde uitgaat van een gratuite bewering dat de Belgische referentiepersoon extra kosten moet maken wegens zijn ziekte. De verzoekster betoogt dat de ziektekostenverzekering de voornaamste kosten dekt en zij werpt voorts op dat de vraag rijst of de referentiepersoon al dan niet een hospitalisatieverzekering heeft, waardoor hij bijna niets zou moeten betalen wegens zijn ziekte. De verzoekster lijkt in dit kader tevens een schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht aan te voeren waar zij stelt dat de gemachtigde nagelaten heeft om hieromtrent inlichtingen in te winnen bij de verzoekster of bij de mutualiteit.

Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat de verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen en dat zij geenszins concreet aantoont dat de ziekte van de Belgische referentiepersoon geen bijkomende kosten teweeg brengt. Zo laat de verzoekster het geheel in het ongewisse of haar vader al dan niet een hospitalisatieverzekering heeft en geeft zij ook geen verduidelijking omtrent de

kosten die door de ziektekostenverzekering zouden worden gedekt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de motieven van de eerste bestreden beslissing in hun geheel in aanmerking moeten genomen worden om uit te maken of de doorgevoerde behoefteanalyse al dan niet in redelijkheid heeft kunnen leiden tot het weigeren van de aanvraag. De Raad wijst er met name op dat de gemachtigde zich niet enkel op de bijkomende kosten wegens de ziekte heeft gebaseerd, maar dat hij tevens de huurlasten van de referentiepersoon in rekening neemt. Er wordt, en zulks in overeenstemming met de voorliggende gegevens, vastgesteld dat de kosten voor de huur van de woonst alleen reeds 550 € per maand bedragen. Aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat slechts gemiddelde maandelijkse inkomsten uit invaliditeitsuitkering van 1109 € werden voorgelegd, hetgeen maakt dat de kosten voor de huishuur reeds de helft van het inkomen weg nemen, en aangezien het anderzijds niet concreet wordt weerlegd en het evenmin alle redelijkheid te buiten gaat om te stellen dat de verzorging en de medische toestand van de referentiepersoon extra kosten teweeg brengen, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk noch incorrect over dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat een bedrag van 120% van het leefloon in de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval echt wel het minimum is zodat de voorgelegde inkomsten niet toereikend zijn.

Waar de verzoekster stelt dat zij later gaat werken en dat het niet de bedoeling is dat zij levenslang op kosten van haar vader zal leven, zou het onderzoek van het middel ertoe leiden dat de Raad overgaat tot een opportunitoordeel, hetgeen hij als annulatierechter niet vermag te doen.

De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Verder merkt de Raad op dat de hoorplicht *in casu* niet van toepassing is. De eerste bestreden beslissing betreft de weigering van de aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekster, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel, m.n. een verblijf in het Rijk, te verlenen. Te dezen kan de verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Bovendien heeft de verzoekster de mogelijkheid gehad om bij haar aanvraag en ook bij een latere aanvulling van deze aanvraag alle stukken en elementen bij te brengen die zij nuttig achtte teneinde van de diensten van de verweerder het gevraagde verblijfsrecht te bekomen. Uit de bewoordingen van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan voorts geen verplichting, doch enkel een mogelijkheid, worden afgeleid om bijkomende bescheiden en inlichtingen op te vragen bij de aanvrager of bij enige overheid.

Uit het administratief dossier en de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekster nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. De verzoekster toont niet concreet aan dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Een schending van de hoorplicht en een schending van de zorgvuldigheidsplicht kunnen niet worden aangenomen.

Evenmin wordt een schending aangetoond van de artikelen 40~~ter~~ en 42, §1 van de vreemdelingenwet.

2.1.4. Indien de verzoekster zich al dienstig zou kunnen beroepen op de schending van de rechtspraak van het Hof van Justitie, merkt de Raad op dat de gevolgtrekkingen die de verzoekster maakt uit het arrest Chakroun feitelijke grondslag missen. Uit dit arrest van het Hof van Justitie, dat bovendien enkel handelt over de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders terwijl de verzoekster thans om de gezinshereniging met een statutaire Belg verzoekt, kan niet blijken dat een bedrag van 100% van het leefloon, los van elk concreet geval, voldoende is om te vermijden dat de gezinsherenigers ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van de lidstaat.

2.1.5. Het eerste middel is bijgevolg, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel, dat deels gericht is tegen de eerste en deels tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekster een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middels is als volgt onderbouwd:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar Belgische vader en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar vader. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Verzoekster neemt de zorg van haar zieke vader op zich. Als verzoekster zou worden verwijderd van het grondgebied van het Rijk is er niemand meer om te zorgen voor haar zieke vader.

Het middel is gegrond.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om na te gaan of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu refereert de verzoekster aan een niet nader omschreven privéleven en een gezinsleven met haar vader.

Waar de verzoekster terloops ook verwijst naar de rechten op huwelijk, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekster is gehuwd of de intentie heeft om te huwen. Op dit punt mist het middel feitelijke grondslag: de verzoekster heeft zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden geenszins op enige huwelijksband beroepen. Zij vroeg enkel om haar vader te kunnen vervoegen.

Waar de verzoekster betoogt dat de bedoeling van de verweerder hierin ligt haar "*de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren*" en dat deze "*wil om om het even welk verblijfsrecht te*

weigeren” een inmenging vormt in haar privéleven, merkt de Raad op dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing enkel wordt aangegeven dat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De verzoekster betwist deze vaststelling niet. Uit de bestreden akte blijkt dan ook geenszins, en de verzoekster gaat hier verder ook niet concreet op in, dat het doel van de verweerder erin zou bestaan om de verzoekster eender welk verblijfsrecht te weigeren. Los van het aangevoerde gezinsleven met haar vader, toont de verzoekster verder ook niet aan welke concreet privéleven zij in België zou hebben opgebouwd dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Wat het aangevoerde gezinsleven met verzoeksters vader betreft, en in zoverre de banden van de meerderjarige verzoekster met haar Belgische vader al zouden oplopen tot een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat de bestreden akte geen beëindiging van een bestaand verblijfsrecht betreft. De verzoekster verzocht integendeel om een (eerste) toelating tot een verblijf op het grondgebied. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt. Verzoeksters betoog dat de bestreden beslissing een niet toegestane inmenging vormt die in strijd is met artikel 8, tweede lid van het EVRM, kan dan ook niet worden aangenomen.

Wel dient te worden nagegaan of er op de verweerder, op grond van artikel 8, eerste lid van het EVRM, een positieve verplichting rustte om verzoeksters gezinsleven in België te handhaven.

Zoals reeds aangegeven kan uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verzoekster toont verder, met haar overwegend theoretisch betoog waarbij op algemene wijze verwezen wordt naar rechtspraak van de Raad van State zonder te concretiseren dat zij zich in een gelijkaardig geval bevindt, niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar vader in haar land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin met hem te vormen. Bovendien behoorde de verzoekster, die nooit enig verblijfsstatus in België heeft verkregen die haar toeliet een gezinsleven in België te ontwikkelen, van meet af aan te weten dat haar verblijfsrecht onzeker was. Onder deze omstandigheden en gelet op het feit dat de verzoekster ter zake niet concreet aantoonde dat er in haar geval dermate uitzonderlijke omstandigheden aan de orde zijn, kan niet worden aangenomen dat de verweerder een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van de verzoekster of dat er op de Belgische Staat enige positieve verplichting zou rusten om de verzoekster toe te laten tot een verblijf op het grondgebied op grond van haar banden met haar vader (EHRM Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland van 31 januari 2006, nr. 50435/99, 39; EHRM Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014, nr. 12738/10).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekster stelt dat er niemand meer is die voor haar zieke vader kan zorgen indien zij zou worden verwijderd van het grondgebied, wijst de Raad er op dat dit onderdeel van het middel onmiskenbaar gericht is tegen het in de bijlage 20 vervatte bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals blijkt uit de bespreking van het derde middel, wordt dit bevel om het grondgebied te verlaten reeds op andere gronden vernietigd. De in het kader van het onderhavige middel tegen de tweede bestreden beslissing geuite kritiek, behoeft dan ook geen verder onderzoek.

Het tweede middel is, in de mate dat het dienstig is en in de mate dat het de eerste bestreden beslissing betreft, ongegrond.

2.3. In een derde middel, dat volledig en uitsluitend is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, beroept de verzoekster zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Er is in casu geen verwijzing opgenomen naar artikel 7 Vw.

Het middel is gegrond.”

2.3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet kan worden gevolgd, daar waar zij stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet schendt.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Artikel 52, §4, vijfde lid van het KB luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid uiteengezet waarom verzoekster geen aanspraak maakt op een verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt bovendien gesteld dat uit onderzoek van het dossier blijkt dat verzoekster geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Omwille van die redenen leverde verwerende partij een bevel af om het grondgebied te verlaten.

De motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden, nu in de bestreden beslissing de feitelijke en juridische grondslagen worden aangegeven op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Louter ten overvloede dient te worden opgemerkt dat de Raad van State oordeelt dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten, twee afzonderlijke beslissingen zijn. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat beide beslissingen door middel van eenzelfde document, te weten de bijlage 20, ter kennis worden gebracht. (RvS 23 januari 2014, nr. 226.183)

De nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, is derhalve zonder invloed op de wettigheid van de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster de door haar voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt.

Het derde middel is niet ernstig.”

2.3.3. Voorafgaandelijk

Onderhavig beroep heeft als voorwerp onder meer de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De rechtsgrond waarop de verweerder zich hiertoe steunt is artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

De verzoekster verwijst naar rechtspraak waarin wordt gesteld dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten één beslissing met één motivering betreft. Dit standpunt kan echter niet worden gevolgd.

De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden

toegelaten, het aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de staatssecretaris of zijn gemachtigde vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, heeft echter geen gevolgen voor de voorheen bestaande verblijfsrechtelijke toestand van de betrokkene. Bovendien wanneer de verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden, komt het aan hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet onwettig in het Rijk verblijft zodat hij desgevallend dient over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er tevens op dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten ook verschillende rechtsgevolgen hebben. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Het feit dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*" dat "*desgevallend*" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, laten enkel toe te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185; RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

De verweerder kan te dezen dan ook worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat de verblijfsweigering enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, twee afzonderlijke beslissingen vormen die echter middels één instrumentum – bijlage 20 – werden ter kennis gebracht.

De eventuele onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten kan op zich dan ook niet leiden tot de onwettigheid van de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.3.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Zelfs al is bevat een beslissing een formele redengeving, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De thans geviseerde bijlage 20 strekt er onder meer toe aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. De verzoekster werpt minimaal doch duidelijk op dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd werd en dat er geen verwijzing is opgenomen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet.

In casu wordt vastgesteld dat in de bestreden akte de volgende motieven zijn opgenomen inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten:

“Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Aldus blijkt dat inderdaad geen bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt vermeld die *in casu* van toepassing zou zijn. De verzoekster merkt terecht op dat zo'n verwijzing nodig is. De wetgever heeft immers in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient te vermelden die werd toegepast. In de thans voorliggende bijlage 20 figuren echter noch juridische noch feitelijke overwegingen op grond van (een van de bepalingen van) artikel 7 van de vreemdelingenwet. De uitdrukkelijke motiveringsplicht werd dan ook geschonden (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.185).

De beschouwingen van de verweerder in de nota kunnen geen afbreuk doen aan de voormelde vaststelling. Het gegeven dat in de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit en dat er een feitelijke motivering werd opgenomen in dit verband, maakt niet dat er in rechte en in feite werd gemotiveerd op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet, zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het nochtans vereist.

2.3.5. Het derde middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoals uiteengezet onder punt 2.3.3. laat de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing echter niet toe te concluderen dat ook de eerste bestreden beslissing met enig gebrek is behept.

3. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster heeft evenwel geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de overige bestreden beslissingen kan leiden.

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het feit dat één van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE